

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 1207

гр. Благоевград, 27.11.2023 г.

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ЧЕТВЪРТИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в закрито заседание на двадесет и седми ноември
през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Николай Грънчаров

Членове: Владимир Ковачев
Георги Янев

като разгледа докладваното от Николай Грънчаров Въззивно гражданско
дело № 20231200501061 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Образувано е по повод на въззивна жалба, депозирана пред съда от М. З., ЕГН *, на адрес: *,
чрез пълномощника му адв. А. Б., насочена срещу Решение № 252/21.07.2023г, по гр.д. №
115/2022г. по описа на РС Петрич, в частта му, в която е отхвърлен предявения иск по чл.
220 ал. 1 от КТ, от ищеца М. З., срещу ответника „ЗАХ Интернационал“ ЕООД, ЕИК
204322207, със седалище и адрес на управление: село Коларово, ул. „Отец Паисий“, № 11,
представявано от З. А. Я.- управител, с искане дружеството ответник да заплати на ищеца
сумата от 3560лв., представляваща обезщетение за неспазен срок на предизвестие при
прекратяване на трудовия договор, сключен между страните на 13.01.2020г., въз основа на
който М. З. е изпълнявал при ответното дружество длъжността „шофьор- товарен
автомобил“, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в
съда- 02.02.2022г., до погасяването на задължението.

С въззивната жалба са наведени оплаквания за неправилност и необоснованост на
обжалваното съдебно решение, както и оплакване че същото е постановено при допуснати
от първоинстанционния съд съществени процесуални правила, касаещи неправилна
интерпретация на доказателствата по делото, довели до неправилни фактически и правни
изводи за неоснователност на предявения иск по чл. 220 ал.1 от КТ.

Сочи се с въззивната жалба, че предмет на разглеждане по делото пред първоинстанционния
съд, са били предявените обективно съединени иски по чл. 128 т. 2 КТ, по чл. 224 ал. 1 и
по чл. 220 ал. 1 от КТ, както и насрещни иски по чл. 203 ал. 2 пр. 1 КТ, във връзка с чл. 45 ал. 1
ЗЗД.

Сочи се от жалбоподателят чрез неговия пълномощник че пред първа инстанция не се спори

и се установява от представения Трудов договор от 13.01.2020г., че страните са били във валидно трудово правоотношение, като ищецът М. З. е заемал длъжността "шофьор-товарен автомобил" в ответното дружество. Трудовият договор е бил сключен за неопределен срок. Спорно по делото е било уговореното основно месечно възнаграждение в размер на 3510лв./неправилно предявено с иск. молба- в размер на 3560, което е уточнено в 1 по ред о.с.з като тех.грешка/ от ответника.

Сочи се с въззивната жалба че по делото е бил спорен и въпроса на какво законово основание е прекратено трудовото правоотношение между страните по делото. От писмените доказателства, събрани пред първоинстанционния съд се установява, че със Заповед № 40 от 26.04.2021г. управителя на ответното дружество е прекратил трудовото правоотношение с ищеца на основание чл.325 ал. 1 т. 9 от КТ- поради невъзможност на служителя за изпълнява възложената му работа. Ответникът по делото, въз основа на възложената му от съда доказателствена тежест не е установил, че тази заповед е била връчена на работника на 26.06.21г., при условията на отказ, удостоверен с подписа на двама свидетели. Според приетата като писмено доказателство справка, изискА. от Директора на ТД на НАП-гр. София, офис -Благоевград- ответника работодател е декларирал прекратяване на процесното трудово правоотношение, подавайки уведомление по чл. 62 ал. 5 от КТ до органите на НАП- на различно основание от това, за което твърди, че е издал заповед на 26.04.21г., а именно- *на основание чл. 325 ал. 1 т. 1 от КТ- по взаимно съгласие на страните.*

Сочи се с въззивната жалба, че от мотивите на първоинстанционния съд, изложени към обжалваното съдебно решение, видно е че съдът е приел фактически и правен извод, че тъй като "не само сключването но и прекратяването на трудовия договор трябва да стане писмено/по реда на чл. 335 ал. 1 от КТ/, меродавна в настоящата хипотеза е заповед от 26.04.21г и упоменатото в нея уволнително основание- чл. 325 ал. 1 т.9 от КТ". Прието е също така, че липсват данни по делото ищецът да е оспорил по надлежен ред както самото уволнение така и основаниято му. Поради което релевантното правно основание на което е била прекратена трудовоправната връзка между страните е било именно това по чл. 325 ал. 1, т. 9 от КТ.

С въззивната жалба се оспорват така изведените правни и фактически изводи, обусловили отхвърлянето на иска по чл. 220 ал. 1 от КТ, като *неправилни и необосновани.*

Поддържа се от въззивната стрА., че въз основа на обективния А.лиз на събраните по делото доказателства е ясно, че ответника работодател се е опитал да уволни работника на две различни основания, на база на които е предприел две различни процедури по прекратяване на процесния трудов договор с ищеца, сключен на 13.01.2020г. Първото основание, което работодателят е заявил пред органите на НАП с уведомление по чл. 62 ал. 5 от КТ , че прекратява този трудов договор на основание чл. 325 ал. 1 т.1 от КТ, считано от 23.04.2021г., което обстоятелство ответника отрича пред първоинстанционния съд тъй като поддържа пред РС Петрич, че основаниято на което е уволнил работника е по чл. 325 ал. 1 т. 9 от КТ, за което бил издал заповед за прекратяване на трудовото правоотношение с М. З.-

поради невъзможност да изпълнява възложената му работа. По делото липсват доказателства както за осъществена процедура на уволнението по чл. 325 ал. 1 т. 1 от КТ, както и такава проведена по чл. 325, ал. 1 т. 9 от КТ, едно от които основания да е довело да валидното прекратяване на трудово правната връзка между страните.

Оспорват се с въззивната жалба доводите на първоинстанционния съд, изложени в мотивите към обжалваното решение- че ищецът е бил уволнен със Заповед от 26.04.2021г. по чл. 325 ал. 1 т. 9 от КТ, като се поддържа че този извод се опровергава от доказателствата по делото.

Сочи се с въззивната жалба, че от събраните доказателства пред РС Петрич се установява, че със Заповед № 40 от 26.04.2021г. управителя на дружеството прекратява сключения между страните трудов договор *на основание чл. 325 ал. 1 т. 9 от КТ, считано от 26.04.21г.* Преди това е издал предхождаща друга Заповед № 19 от 24.04.2021г., с която е определил да се изплатят на работника обезщетения по чл. 224 ал. 1 от КТ, което се изплаща при прекратяване на трудов договор. Налице е разминаване от коя дата и на кое законово основание работодателят е искал да прекрати трудовото правоотношение с М. З..

От друга стрА., поддържа се с въззивната жалба, че не е осъществен и пълният фактически състав за валидното прекратяване на безсрочния трудов договор на ищеца в процесния случай и на другото основание- по чл. 325 ал. 1 т. 1 от КТ, поради липсата на предвидените в закона предпоставки за това: Липсва издаден писмен документ по чл. 335 ал. 1 от КТ за прекратяване на трудовия договор /заповед на управителя/ на посоченото основание, която де е била връчена на работника- М. З., както и молба на една от страните по трудовото правоотношение, отправена до другата за прекратяването на последното по взаимно съгласие, и взето отношение по нея.

Основният довод изведен с въззивната жалба е че от събраните доказателства не се установява на кое от законовите основания- по чл. 335 ал.1 от КТ- по взаимно съгласие на страните или по чл. 325 ал.1 т. 9 от КТ- поради невъзможност на работника да изпълнява възложените му задължения, като пред РС Петрич не е установено на кое законово основание е прекратено трудовото правоотношение. Жалбоподателят поддържа че в този случай следва да се приеме за недоказано и че трудовото правоотношение е прекратено на основание, което не изисква отправяне на едномесечно предизвестие от едната стрА. до другата. От това следва извода, че трудовото правоотношение е следвало да се прекрати при условията на чл. 220 ал. 1 от КТ с отправяне на предизвестие. По делото не се доказва, ответника да е отправил предизвестие до работника по чл. 220 ал. 1 от КТ, което неспазване да е заплатил. Ето защо иска следва да се приеме за доказан и основателен, а аргументите с които е отхвърлен за неправилни.

Поради изложените съображения, иска се от въззивния съд да отмени Решение № 252/21.07.2023г., постановено по гр.д. № 115/2022г. по описа на РС Петрич в обжалвА.та му част, и да постановите ново, с което да уважите предявения иск по чл. 220 ал. 1 от КТ като основателен и доказан.

В предвидения по чл. 263, ал.1 ГПК двуседмичен срок за отговор по подадената въззивна

жалба, депозират е такъв от „ЗАХ Интернационал“ ЕООД, чрез пълномощника му по делото- адв. П. Й., като се изразява становище че същата е процесуално допустимо, но неоснователна и следва да бъде оставена без уважение от въззивния съд.

Оспорват се доводите наведени с въззивната жалба, че ответника по предявените искове не е изпълнил възложената му от състава на РС Петрич доказателствена тежест, да установи с допустимите по ГПК доказателствени средства, че издадената Заповед № 40 от 26.04.2021г. от управителят на „ЗАХ Интернационал“ ЕООД, е била връчена на работника на 26.06.2021г., поради което първоинстанционният съд погрешно е приел в мотивите си към обжалвания съдебен акт, че следва да се приеме че трудовото правоотношение между страните е прекратено въз основа на Заповед № 40 от 26.04.2021г. на Управителят на дружеството ответник, като правното основание за неговото прекратяване е чл. 325 ал.1 т. 9 от КТ. Възразява се с писмения отговор на жалбата от въззиваемата стрА., чрез адв. Й., че по делото от първоинстанционния съд, не е била възлагА. доказателствена тежест върху „ЗАХ Интернационал“ ЕООД- за доказване връчването на процесната заповед, тъй като Заповед № 40 от 26.04.2021г. не е била оспорена от ищеца. По делото няма данни същата да е оспорена по съдебен ред, въз основа на предявен пред съда иск по чл. 344 ал.1 т. 1 от КТ, като в този смисъл няма данни и за оспорване от стрА. на ищеца на посоченото в заповедта правно основание за прекратяване на трудовото правоотношение.

Възразява се с писмения отговор на въззивната жалба, че от въззивната стрА. подаденото уведомление по чл. 62 ал. 5 от КТ се „приравнява“ на заповед за прекратяване на трудовото правоотношение между страните. Поддържа се, че трудовото правоотношение се прекратя със заповед на работодателя или при подадено предизвестие за прекратяване на правоотношението, с изтичане на срока на предизвестieto. Излагат се доводи, че уведомяването по чл. 62 ал. 5 от КТ има уведомителна функция, като с това уведомление не се прекратява трудовото правоотношение.

Поддържа се с отговора на въззивната жалба, че ищеца е разбрал за издадената Заповед № 40 от 26.04.2021г. на управителят на дружеството работодател- в деня на издаването и, тъй като е отказал да получи и подпише същата, който отказ е удостоверен с подписа на двама свидетели. Дори и да се приеме, че ищеца е разбрал за тази заповед на по- късен етап, било чрез справка от НАП, било чрез представянето на същата с отговора на исковата молба по делото пред РС Петрич, то същият е следвало да направи оспорване на така издадената заповед, което ищецът не е сторил пред първата съдебна инстанция. Поддържа се от въззиваемата стрА., че няма оспорване нито на издадената Заповед № 40 от 26.04.2021г. от Управителят на „ЗАХ Интернационал“ ЕООД, нито на посоченото в нея правно основание за прекратяване на трудовото правоотношение с работника М. З..

С писмения отговор на въззивната жалба са наведени доводи, че първоинстанционния съд внимателно е А.лизирал събраните пред РС Петрич доказателства, които е ценил съобразно действащата правна уредба и така правилно е стигнал до верните правни изводи- че прекратяване на трудовото правоотношение следва да бъде извършено писмено, поради което е приел че същото е извършено със Заповед № 40 от 26.04.2021г. и на основание чл.

325 ал.1 т. 9 от КТ, поради което не се дължи обезщетение за неспазен срок на предизвестие съгласно чл. 220 ал.1 от КТ.

При изложените съображения иска се от въззивния съд да потвърди решението на РС Петрич в обжалвА.та му част, като остави въззивната жалба без уважение.

Претендират се разноските пред въззивната съдебна инстанция, въз основа на представен списък по чл. 80 от ГПК.

ДепозирА. е по делото и частна жалба от жалбоподателят М. З., чрез пълномощника му адв. А. Б., срещу Определение № 808 от 28.09.2023г., постановено по гр.д. № 115/2022г. по описа на РС Петрич, с което съдът е отказал да уважи искане по чл. 248 от ГПК, по искане на ищеца, за изменение на Решение № 252/21,07.2023г, по гр.д. № 115/2022г. по описа на РС Петрич, в частта му за разноските.

Поддържа се че решението на първоинстанционния съд в частта му за разноските е необосновано, тъй като не е съобразено с относимите обстоятелства по преценката на размера на разноските на страните.

Поддържа се с частната жалба, че при определяне на разноските на страните, съдът е следвало да изчисли присъдените разноски за адвоката на ищеца и във връзка с предявения насрещен иск, тъй като макар че представеното пълномощно е само за представителство и защита по първоначално предявения иск, ищецът е бил представляван по делото и защитаван от пълномощника и по предявения насрещен иск, който е бил отхвърлен от съда като неоснователен.

С писмен отговор на частната жалба, по реда на чл. 248 от ГПК, адв. Й. като пълномощник на „ЗАХ Интернационал“ ЕООД, изразява становище че частната жалба е допустима, но по съществото си неоснователна.

Поддържа се че решението на РС Петрич в частта му за разноските е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено от въззивния съд. Поддържа се, че разноските направени от ищеца са единствено и само досежно предявените искове от М. З., тъй като от представеното пълномощно, не е направено искане за присъждане на разноски във връзка с депозирания от ответника насрещен иск.

Предвид на изложеното, иска се от въззивният съд да остави частната жалба на М. З. срещу Определение № 808 от 28.09.2023г., постановено по гр.д. № 115/2022г. по описа на РС Петрич, без уважение.

Съдът при проверката си в закрито заседание по реда на чл.267 във вр. с чл. 262 ГПК намира подадената въззивна жалба, както и депозирА.та частна жалба по реда на чл. 248 от ГПК, за допустими като подадени в срока за обжалване, от легитимирА. стрА. с правен интерес за това и насочени срещу съдебни актове, които по силата на изрични законови разпоредби, подлежат на инстанционен съдебен контрол. Същите отговарят на изискванията на закона и са редовни.

Депозираните писмени отговори по реда на чл. 263 ал.1 от ГПК и по чл. 248 ал. 3 от ГПК, са

своевременно депозирани, от легитимирА. стрА. за отговор на въззивната жалба и на частната жалба, насочена срещу определение на първоинстанционния съд, с което по реда на чл. 248 от ГПК е отказано изменение на постановеното решение на съда в частта му за разноските, като с оглед на тяхната форма и съдържание същите отговарят на изискванията на закона.

Следва съдът да насрочи открито съдебно заседание по делото, за която дата да се призоват редовно страните.

Водим от горното и на основание чл. 267 ГПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

НАСРОЧВА открито съдебно заседание по делото на 14.12.2023г. от 09.00 часа, за която дата да се призоват редовно страните по делото и техните пълномощници.

Определението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____